

og tom og stjerneløs Aftenhimmel. Øvre paa Svenskekysten brændte Ruderne endnu i Solnedgangsskæret.

Det var ikke nogen Hemmelighed for hende, at Forældrene gerne saae hende gift med Eybert. Navnlig i den allersidste Tid havde Moderen røbet megen Iver for at paavirke hende i den Retning, hvad der forresten havde opbragt hende en lille Smule, fordi det havde været saa ganske overflødigt. Hendes Tanker havde i den sidste Maaned ganske af sig selv søgt ham hyppigere end nogensinde før i deres lange Bekendtskabstid. Hun havde under hans Fraværelse for første Gang for Alvor savnet hans Selskab. Hun havde næsten daglig længtes ... ikke alene efter deres fortrolige Meningsudvekslinger om alt det mistrøstende, der skete rundt om i Verden, men efter selve hans personlige Nærværelse, efter hans lyse Smil, hans kloge Øjne, efter den hele afklarede Ro, der prægede hans Væsen, og som virkede saa velgørende paa hende. Naar hun før var kommen til at rødme, var det paa Grund af det stærke Indtryk, det gjorde paa hende at høre om hans lille Datters Sygdom. Hun havde i det Øjeblik med Undseelse grebet sig i halvvejs at betragte sig som hans Børns Moder.

At hun ikke elskede ham saaledes, som hun før havde elsket andre, vidste hun godt; men herover gjorde hun sig ingen Skrupler. Nu i sin modne Alder foretrak hun denne tillidsfulde Tryghed, hun følte ved hans Side, for den store Lidenskabs hærgende Feber. Hun sagde til sig selv, at var han ikke et saadan stolt og herligt Sandhedsvidne, som hun engang i sin Ungdoms Overmod havde drømt om at skænke Hvile og Glæde ved sit Bryst, saa var han dog en Mand med en alvorlig Overbevisning. Og var han ikke længer helt ung, saa skæmmedes han til Gengæld ikke af den Ufærdighed og den forlorne Mandighed, der ofte gjorde unge Mænd saa usmagelige.

Og saa var der altid en saadan ren og god Lugt ved hans Person, — hvad der betød uendelig meget for hende, der ikke kunde være sammen med Nogen uden at modtage et ganske bestemt Lugtindtryk af Vedkommende og lang Tid efter til sin store Plage forfølges deraf, undertiden som en ulidelig Hallucination. — Per sporede hun i over tre Alens Afstand paa den Fattigdommens Stank af Hengemthed og daarlig Vadsk og gammel Tobak, der hang ved hans Klæder.